

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petič-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Cesar v Celji.

Iz Celja 31. avgusta. [Izv. dop.]

Vsikdar vztrepeče Slovincu radosti srce, kadar stopi ljubljani vladar na njegovo zemljo. Kdo je mar v naši staroslavni Avstriji, ki bi se meril s Slovincem v neomahljivi zvestobi do presvetlega cesarja. Hrast bo omajan in hrib popreje, nego se ta ljubezen omaje. Z najiskrenejšim veseljem pričakovali smo tudi letos napovedani obisk presvetlega cesarja v Celjski okolici. Z veseljem in z bojznijo! Z bojznijo, ker smo se vsled izkustev svojih opravičeno bali, da se bodo vsakemu pokazivanju udanosti od slovenske strani stavile težko premagljive zapreke. Bali smo se, da se bodo Celjski teroristi urivali mej nas in mej vladarja in da celo v obližji Nj. Velečastva ne bode v njih potihnilo strastno sovraštvu do vsega slovenskega.

Danes je že velik del slavnosti končan. Ali smo se zmotili v svoji bojznji, naj razsodi čitatelj sam.

Ko je bil že velik del priprav za vsprejem Nj. Velečastva končan — to izprevideli smo še le iz časnikarskih poročil — spoznali smo, da se občinski zastop mesta Celjskega ne namerava niti najmanje ozirati na slovensko tretjino Celjskega prebivalstva in na slovensko okolico.

Uložili smo torej v imenu društev „Narodne čitalnice“ in „Celjskega Sokola“ prošnjo na deželno namestništvo v Gradcu, naj se tudi Slovincem dovoli sodelovanje pri cesarskih slavnostih. Svoja lojalna čustva hoteli smo pokazati s tem, da pojemo jedno pesem pri odločni serenadi in da postavimo ob Savinjskem mostu, kjer se prične območje slovenske občine Celjske okolice, slavolok s slovenskim napisom.

C. kr. namestništvo nam je to prošnjo, naslanjaje se na poročilo c. kr. okrajnega glavarstva Celjskega, odbilo, boječ se, da bi Celjski mob motil naše petje s sikanjem in kričanjem.

Naša poslanca gg. Mibael Vošnjak in doktor Josip Sernec podala sta se na to osebno k namestništvu prositi dovoljenja. Namestništvo poročalo jo v nekaj dneh, da smemo peti jedno pesem, toda ne pri serenadi, ampak popoldne pri izhodu

iz parka, kamor pride v nedeljo popoldne Nj. Velečastvo.

Ker tudi ta prostor ni bil ugoden za namestništvo petje, dogovorila se je nova deputacija s c. kr. namestnikom, da se bode pela pesem „Avstrija moja“ pred občinsko hišo okolice Celjske.

V istem času prosili smo za dovoljenje slavoloka ob Savinjskem mostu. Ker se postavljenje slavoloka pri Savinjskem mostu z ozirom na to, da so tla podzidana z eskarpo, katero je nekdanj postavilo Celjsko mesto, ni dovolilo, prosil je občinski odbor okoliške občine za dovolitev slavolok postaviti na občinski cesti, ki drži v mestni park.

Dne 25. aprila dovolilo je c. kr. okrajno glavarstvo po dolgotrajnih komisijah, da se dovoli postavljenje slavoloka ob občinski cesti. Drugo jutro videli smo c. kr. okrajnega glavarja v družbi Celjskih korifej Šmidl, Rakusch in Walland promenirati ob mostu Savinjskem. Popoldne pa se je dostavil okoliški občini odlok, s katerim se je po novem ogledu izreklo, da se postavljenje slavoloka iz neštevilnih novih uzrokov prepove, ter se nadaljuje: „Aus den vorangeführten Gründen findet die Bezirkshauptmannschaft die mit dem Erlasse vom 25. d. M., Nr. 31599, erteilte Bewilligung zur Errichtung eines Triumphbogens am Eingange in den Stadtpark nicht zu widerrufen und die Herstellung eines solchen an dieser Stelle sowohl als auch an der Brücke und bei der Einmündung der Tüfener Bezirksstrasse zu untersagen. Den Gefühlen der Loyalität der Bevölkerung der Gemeinde Umgebung Cilli könnte auch durch Aufstellung eines Bogens an einer anderen Stelle, z. B. Tücherer Bezirksstrasse, welche Se. Majestät gewiss passiren werden, vollauf Rechnung getragen werden.“

Opomniti je, da ta čusta na Teharje vodi skozi najbolj zapuščen del mesta. Na onem prepovedanem mestu pa je veljub temu postavila mestna občina slavolok.

Kaj naj torej porečemo takemu postopanju okrajnega glavarja dra. Wagnerja?

Okoliška občina postavila je potem slavolok s slovenskim napisom pred občinsko hišo „na stavbeni parceli“ sami. Tudi tu bi se ilo rado prepovedalo

ali konečno je c. kr. okrajnemu glavarstvu uzrokov venderle zmanjkalo.

V nedeljo popoldne prišel je Nj. Velečastvo okoli 4. ure v mestni park, od tu peš k občinski hiši. Tu pred občinsko hišo stalo je 60—70 pevcev Celjskih in iz okolice ter nekaj članov „Slovenskega pevskega društva“. Ko se je prikazal vladar na konci parka, zaoril je izmej pevcev trikratni mogočni „Živio!“ Nj. Velečastvo je obstal pred pevci, kateri so naudušeni zapeli krasno „Avstrija moja“.

Ali tu se Celjski mob niti v navzočnosti Nj. Velečanstva ni sramoval pokazati svojega ostudnega in zagrizenega sovraštvu do Slovencev.

Ko so pevci začeli peti, udrli so čez poprej potegneno vrv — ali se je nalašč to pustilo, ne vemo — in zdaj se je jelo par korakov za hrbtom Nj. Velečastva posebno od strani nemških turnarjev tuliti nekaj o, o! — ki ni bil nobeni pošteni besedi podoben. V sredi pa so se čuli glasovi, na čelu jim trgovec Josip Hummer: „Schreien wir nur hoch, sie dürfen nicht singen.“

Nj. Velečastvu se za en trenutek zatemni obraz, potem se na pol obrne in reče: „Ruhe!“ C. kr. namestnik in okrajni glavar trudila sta se zastonj napraviti mir.

Mej tem so pevci, ne brigaje se za tulenje Celjske faknade, mirno in korektno izpeli svojo pesem do konca.*

Nj. Velečastvo dalo si je na to predstaviti občinski odbor Celjske okolice, pri čemer je nepopisno ljubeznivo govoril z županom, priprostim posestnikom iz Celjske okolice, stopil potem k pevodji nadučitelju Jurkoviču ter rekel: „Vi imate jako dobre, izbrane pevce. Zahvaljujem se Vam, zelo me je veselilo.“

Cel nastop Nj. Velečastva naredil je tako ganljiv utis, da so nekaterim solze v očeh igrale...

Nj. Velečastvo je krepak in čil in videti je, da nam bode Vsemogočni ohranil še mnogo, mnogo let tega vrlega, priljubljenega vladarja.

* Poroča se nam, da so se pa na drugi strani, ko sta se pozneje pri serenadi peli nemški pesni, Slovinci vedli popolnom tako, kakor je dostojnost velevala, četudi je bilo to petje nemške manjšine. Op. uredn.

LISTEK.

Izlet na Triglav.

(Konec.)

Naenkrat stojiva pred velikim stolpom, kateri skoraj navpik proti nebu moli. Zdaj pouprašam Jožeta: kodi da gori pojdemo. „Ravno po robu — pravi — gospod! le korajžo, vse bomo srečno postali“. Enmalo me je streslo; ali mislil sem, ako mora biti, po robu, hajdimo po robu! Začeli smo lesti po robu do podvrha. Huda je bila. Zdaj pravi Jože: podajmo se na desno stran robá — in ta pot do vrha je bila najnevarnejša. Jože je rekel, da jo je on nedavno našel.

Ob 8¹/₄ uri smo bili vsi skupaj na vrhu Triglavovem. Mrzel veter je še zmirom pihal, vodnika nam dasta plašče, da se ogrneva. Z Globočnikom se objameva in poljubiva; s solznimi očmi se vsi na kolena vržemo. Boga z molitvijo zahvalimo, da nas je srečne obvaroval. Zdaj okrog sebe gledati, bilo je prvo. Kakor dalječ oči nesó, vse je niže: samo mi, ki smo na vrhuncu bili, jaz za 5 čevljev, Lorenc nekoliko linij več, oča Jože še več, in Globočnik blizo 6 čevljev viši od Triglava.

Najprvo se ozremo tje, kjer je Garibaldi proti Tirolom, in tje, kjer je Cialini, proti Vidmu ali Benetkam; nekaj morja smo videli, Jože nam pokaže nekaj belega, rekoč da o je Videm. Ali ko bi trenil pridrvi megla in zagne nam laško stran.

Mangart se je prav nalo iz megle kazal. Lepi pogled pa je bil na loraško, Štajersko in Hrvaško, in naprej, dokler čí nesó. Lepo se je videl ljubljanski grad, Šmarni gora, sv. Jošt, kamniško hribje, Grintovec, Stol, Črna prst z bohinjskim ohribjem je pa samo nvečje robove iz megle kazala. Pred očmi ti stoji lvje (Lengenfeld) pa Mojstrana. Megla je po Bohini niže zlezla. Hipoma se solnce prikaže in prijetna oplota nastane. Zdaj plašče na tla zmečemo, se nanje vsedemo, in vse, kar smo še seboj imeli, smo pojedli in popili; po vsem tem pa se je smodka lj dobro prilegla.

Na mestu, kjer je enkralesena piramida stala, so dilice z imeni napisane ins kamenjem obložene bile; vse smo prebrali; jaz sm s svinčnikom tudi svoje na eno zapisal. Potem im prinese Jože flaško (buteljo) spod ene skale, v kerí je 7 listkov bilo; Globočnik je prepisal vsa imta z listkov in z dilic ter v flaško djal vse poprejše listke, priloži pa še svojo fotografijo, eno svetico pevskega društva, svoj in moj listek, pesem (čverospev) „na Triglav“

v note stavljeno in od Valente, Vidica, Dreniga in Orela podpisano, napiše še en majhen listek s prošnjo, naj vsak naslednik pazljivo z listki ravná, da se kaj ne izgubi in pokvari. Nabrali smo si še kamenja v spomin in našli tudi prav na vrhu proti solncu tri rožice: plavo, belo in rumenkasto-belo cveteče. Po vsem tem smo zmerili planjavo Triglavovega vrha, ki je 50 stopinj dolga, široka pa do dveh sežnjev, proti Laškemu celo do 5 sežnjev, samo da je močno navzdol do propada. V zahodu proti Koroškemu je ena stena viseča do propada en seženj široka, prav do vrha polna snega, tako, da se z eno nogo po snegu, z drugo po suhem lahko hodi.

Globočnik pa jaz še zapiševa na skalo z oljnato barvo svoji imeni in dan v spominek. Eno uro in 3 četrti smo bili na vrhu in se potem počasi spravili na odhod; jaz in Jože sva bila zopet prva. Groza me obide pri prvi stopnji navzdol; Jože še enkrat Lovrencu priporoča pazljivosti in da naj zmirom enmalo odzad ostaja zavoljo kamenja, katero se pod nogo ruši in v globočino beži. Srečno sva prišla v sedlo. Zdaj pravi Jože, počakajva in poglejva, kaj una dva delata. Vidiva ju visoko na robu Triglava; zdelo se mi je, kakor da bi v zraku visela, in to mi je bil najbolj grozovit pogled na

